

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłat
Wšědne dny;
Džěń pak swjatj,
Duši datj,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šerbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knižicizšczerńi w Budysćinje a placzi šchtwórtlětaje 1,50 hr. i portom.

6. njedžela po šwj. Trojizj.

Math. 5, 20—26.

Šdž šo něhdy běchu knješa Jesuša i lešču prascheli, šchtó dha je mój bližšchi? je wón wo wulkim přichirunanju drje jašnje a nadrobńe powjedal, kať ma šo kóždemu, tež žhle žušem u čłowjetej pomhacž. Ale pschi tym je jemu jara na tym ležalo, tež šobu wopřacž, šo móže čzi šedyn na pomoz přichincž, wot šorehož šobi to njejšy nadžal. Přhecžiwu leščzi steji knjesowa mudrosč; wón lešč pobywa i tym, šo wón i dobom wuczi, šomu dyrbišch pomhacž a šchtó tebi pomha. Duž tež na kónzu to praschenje staji: „Šotry dha mješ tymi ššomi šda šo tebi, šo je bližšchi byl temu, kiž mješ rubježnikow padnył běšch?“ Wón potajšim bóle na to hlada, šchtó tebi i pomozu šo bliži, hacž na to, šomu ty pomhašch. Šunje i tym wón naš na najmóžnišcho pohnuwa, šo bližšchemu pomhamy, hdžezkuli šamóžemy.

Šodomnje ma šo i Jesuškowej wucžbu wo lěpschej prawdoščzi: „Ja praju wam, njebudže-li wascha prawdosč lěpscha džžli pišmanuwčěnych a farisejškich, dha wy njebudžecže do njebješkeho kraleštwu přichincž.“ Wón njetama jeno morjeřski škutk, ale tež hněw a šwarjenje. W myšli šo šapocžina hrěch, w myšli dyrbi šo hrěchnosč hójicž!

Wmyšli dyrbi i Bohu pošběnjena bječ přšched Božim woltarjom. Jesušk wuczi, šo to njeje móžno, hdž přšched woltarjom šo doponnišch, šo twój bratr něšto přšhecžiwu tebi ma. Čhzešch-li šo i Bohom šjednacž, šložiwšchi šwój dar na woltar, dyrbišch přjedy še šwójim bratrom šjednany bječ. Ale pschi tym Jesušk niž na to myšli, šo mašch ty bližšchemu

něšchto wpdacž, šchtož je wón přšhecžiwu tebi šhrěšchil, ně, wón ma dobre prawo bližšcheho wo wocžomaj, a to pjenježne prawo: „Šawěrnno, ja praju čzi, ty njebudžěšch tam wuńcž, hacž pošlednju šcherpatku šaplacžijch.“ Wšchaf je mješ Židami wačnje, šurawje žadacž, šchtož je wucžinjene, ale po móžnosčzi šo temu šwinycž, šchtož je přšchilubjene a podpišane. Šchtož šwójeho bližšcheho lubuje jako šam šo, tón jemu jeho prawa runje tať šwěru wostaji a dopjelni, kať šebi wón šam to žada. Wón přšched šud nje přšchindže, šo by tam halle šo na šwójju přšchilubnosčž pošacž dať a potom i hněwanjom placžil, šchtož prawe je, a wšche teho wyššete šhosty, šotrež šu druhdy wjetšche hacž je žyla wěž hódna. Š kajku nješšowonu wěž Jesušk tu nam šebicžiwim ludžom wumjetuje!

Jesušk přšchinješe měř. Wón čze naš přšched Boži woltar stajicž. Wřějo na šchizju je wón woltar Boži wonowil. Štup, luby šchšezamo, w Jesušku přšched woltar hnady! Praj šprawnje: „Wodaj nam našch winy, jako my wodawamny našchim winikam.“ Njedaj měštno hněwu! Nješwar a njeprať hidypolne wudma! Šospomń šebi dospolnje, kajki mašch po Jesuškowej lubočzi a šprawnosčzi přšched Boži woltar šupicž! Š Bohom a ludžimi dyrbišch šo šjednacž.

Šdžez pobožne wačnje knježi, tam móže dobrý měř mješ ludžimi wpostacž. Šenake waschnje to šamóže, ale dučej, kiž tola waschnje tworj, mamy šo ša to džakowacž, niž šwonšownemu waschnju. Šdžez je waschnje, dary na woltar přšchinješč, šo by někaška wina šo šarunala, šam je to hošy čžint, hdž wina šama dale traje, wina přšhecžiwu bližšchemu, hněw wo wutrobje, šampprawdosčž, nješšokutnosčž. Šo šopotom řěla Boha wujebacž, a to tola njeje móžno!

Tež w křesťanské zřítvi šo tež w farisejské pobož-
nosći lobžy starje, šo zřítvinské waschnja šu morwe štiti,
šo žiwý duch pobrachuje. Šdžej šu wchitzy wot małosće tajši
dobry porjad šwuczeni, tam po wěštm cžaku mnohy wjazh
njewědža, t cžemu je tajši porjad wužitny, haj trěbny. Duž
š ludom dele dže. A po cžaku widža a cžuja, šo taš dale
nješdže. Wjazh a wjazh jich rjetnje: „Taš wjazh dale nješ-
dže.“ A taš šo šako lěpsche cžakh pšhiblžuju. Duch šo šb-
hnje, wón džela a twari, a š nowym duchom pšhidžje nowy
porjad a nowe šbože ša wšhón lud.

Šizo w 12. a 13. lěštoku, potajšim wjazh štow lět do
Lužeroweho cžaka, šu šprawni pobožni na to šmyšleni byli,
šo njebychu jeno w šwontownym zřítvinskim waschnju, ale
tež w žlym šadzerženju a šmyšlenju wutrobny pšhed Bohom
wobštali. Šehdy w polodniškej Němškej a na to tež w kraju
nad Rheinom ludžo po předowanju nutnu špowjedž wušpě-
wachu. Porjad Božeje šlužby wštu špowjedž njeporučo-
wasche. Duchowni dhyrbjachu šfóncžnje šdždy šobu špěwacz.
Taš ludowy duch džela. Šožni duch je w ludžoch. Šofelž bē-
šche šamž pšhecžiwu šhěžorej wojowal, ludžo šami, bješ
zřítvinského wódženja, bješ tuteho hřěšneho šamža, pšhed
Šožni wštar šupichu a šebi hnadu Božu wušpěšachu. Taš
šo wulke wobnowjenje pšchihowasche. Ši šta lět do Lužera
nasta žyle ewangelška modleška šchtucška, šotraž šo takle ma:

Něš cžehi, našy wulki šralo ty,
Šam našu dušhu, šdžej ty šy,
Šo njebyli my dželeni,
Šot tebjje, štwoji šlužomni!

Šchtož Bohu darh pšhinješe, ale bližšchemu jeho prawa
šapowjedži, šón je na Šožim wštarju dželeny wot Šoha.
Šchtož Bože wškasanje šwjeczi a ma něššto pšhecžiwu towar-
škej, šukodej, šbratrej abo šošje, naněj abo macžeri, šmandžel-
škej abo džěšču, šón je wot Šoha dželeny. Bohu šlužicž njeje
móžno temu, šiz prawo šwojeho bližšeho šrani. Šola bliž-
šeho je šwja Šoža šlužba!

Šy njebudžesč šam wuščž, hacž pošlednju šcherpatku nje-
šaplacžišč! Šamješ.
T. w B.

Adventistojo.

(Šotracžomanje.)

Jene taš widženje šotry Šhišoweje bu paš š nastorkom
noweho móžneho šibanja Adventistow. Šo tuthym widženju
bē jej wěšte, šo šo Šiller je šwojim woblicženjom njeje šali-
cžil; jenož š šym je šo šamolil, šo Šan. 8, 14 je šwjecženjom
šwjatnižy to wučžiscženje šemje — 2. Šětr 3, 7, 10 pšhes
špalenje mēnjene njeje ale to wučžiscženje Šožeho doma, 1.
Šětr. 4, 17. Šžen 21. okšobra 1844 je Šešuš šapocžinal wu-
cžiscžecž njebješku šwjatnižu, to šnamjenje teho šlubu, wot
hřěšow džeczi Šožich, Šebr. 8, 5; 9, 23. Š tyn je šo š do-
šom šapocžal šud na šomje Šožim, 1. Šětr. 4, 17. Šo wu-
cžiscženje njebješke šwjatnižy je to wobšamšljenje wšchšchi-
měšchnišeho škutkowanja Šešuša Šhryštusa. A wot cžeho
dhyrbi njebješka šwjatniža bhež wučžiscžena? Šot teje hřošnosče,
šo je šabbat wonjenecžščenj a wohanibjeny pšhes šawje-
dženje šwjecženja njedžele.

Šo bē derje, šo mějesche šotra Šhitowa tuto widženje!
Adventistojo wodchymčhu. Něš njetrjebachu wjazh štruchli
pšhidawacz, šo šu šo šolili! Něš bē wujagņijene, šo šón
Šešuš w lěče 1844 do žyla pšhincž njemōžesche. Šřech ššhe-
ščanzšwa, šotrež niž šabbat ale njedželu šwjeczi, je na tyn

wina. Šo „widženje“ je šo tej prošecžinje šjewišo. Šón Šešuš
njeje w lěče 1844 t „wufonjenju wušhuda“, t šwětašudej pšchi-
šchol, ale je šastupil t pšchepštowanskemu šudženju do njebje-
škeje šwjatnižy. — —

Š lětom 1853 šapocža adventistiske šibanje móžnje pšchi-
šhwacz. Š lěče 1858 bu džekatt šawjedženj a pšhes to bē
tu pšenjes doščž ša rospšhescžeranje. Šžekatt, džekatt ša nabo-
žinu! to je šlaw šam šako! Ššto praja to šlawy našchich wo-
šhadow? Šuboščž t šwojej wěžy pohonja adventistow, šo šwěru
džekatt dawaju, niž džekatt wot šwojeho došhodneho dawka,
nē, džekatt wot wšchěch šwojich došhodow! Š tuthym, a niž
jenož w tuthym, šu šoni wjele pšhes naž, šiz šmy ššhescženjo
wošhadow a šrajnchý zřítvjom. A nimo džekatta šawaju
šiščesze wulke druhe darh abo dawki, pšchetož Adventistojo šu
špóšnali, šo tež jich džěšo pšhibywa jenož š pomozu pšenjes.

Š lěče 1863 šupichu rošhšane adventistiske wotdžē-
lenja do wuššeho šwika a dželachu taš ša móžnišche roš-
pšhescžeranje, tež w Šuropje. Šrēnja adventistiska šmejna
nasta w franžowškej Šchwizy. Šu šaloži šhwšchi poššči měšch-
niš Šžehowišy. Š Němškej nasta 1876 šrēnja šmejna, a šo
w Šolinger. Šo pošlednim nam šnatym woblicženju bē jich
šónž šeptembra 1918 w Němškej 19935 Adventistow. Š tu-
šch ma Šürttemberg na pšch 899 šobušlawow, taš šawdaw-
chu t džekattom 26 870,57 hřiwnow, nimo teho ša šabatnu
šchulu 1766,50 hřiwnow, na wšchelach mišionškich šawšach
852,88 hřiwnow a na šat šmenowaných šawšach ša wšchēdne
dny (Wochentagsgaben) 1 592,38 hřiwnow. Šjestrōž šo, šdžž
woblicžeszo wulcžišč, šo šu to wšcho hromadžje na tch 899
Šürtbergškich adventistow 31 082,33 hřiwnow, to je we
pšcherěštu na jeneho něšdže 34,57 hřiwnow. — —

* * *

Šo džele a šarjadowanju Adventistow šedmeho dnja
šnadž poššžišcho šiščesze šlowčško, džēška pšchewšchēm
něššto wo jich wučžbje.

Šo je jich šakladna a šlowna wučžba ta wo šapšchit-
šhadže Šešuša Šhryštusa, šmy šizo prajili Šeje dla maja
tež šwoje mjeno: Adventistojo, advent rēka tola: pšchitšhad.
Š tutemu šjemu pšchitšupi poššžišcho, šož widžachmy, „šedme-
ho dnja“ pšhes to, šo šo pod wšlimom „šapšchtow šedmeho
dnja“ šaložichu tež na wučžbu wo šabacze. A tu'a je š teš
něš jich druha šlowna wučžba, niž wšchal žana, šotraž njeby-
chu tež druhe šektly měli, šož na pšch našpomnjeni šapšhtojjo.
Š tyn nješku wučžby adventistow šedmeho dnja — a pošla
naž w Němškej šamj jeno tuthch šowučžerpane, š maja jich
nimo šuteje šlowneje šiščesze doščž, tola nješku to žane wo-
šebite adventistiske, ale wot jich wjazh šektow šastupowane, šož
na pšch woš „internacionalneho šjednocženššwa šibliju pšche-
šhtowarjom“ Šdžž my tu š šrotka wo jich wučžbach poš-
cžimy, džiwamj jeno na te, š šotymniž wošebje šteja. Šdžž
našchu rošprawu wo nimi cžičašch, wšmi šwoju šibliju a pšchi-
šrunaj a pruhuj niž jeno jich wučžbu ale šameho šo a šwoje
štejnišcheszo t šibliji a jeje šlowam. Šaš šmēšsch wěščes dwoja-
šeho wuššika t šeho.

Še šwojej wučžbu wo šapšchitšhadže Šešuša Šhryštusa
šaloža šo na Šjewj Šan 14, 6—11. Šo tuthym měštnje
šiblije došta „šora Šhite“ šwětko, wono je ša Adventistow
to najwážnišche. Šóššššwo šrēnjeho šandžela šo došjelni jako
Šešuš Šhryštuš 1844 do nješja t šudženju šastupi. Šdže šow
to lěto 1844 wjedža, šmy šizo šjedny našpomnili. Šam we
nješju wuššmōra Šešuš Šešuš něš mjena wšchěch tch, šiz
drie do nješo wěšja, tola paš šabat nješwěčža, š šrišow žiwje-
nija. Šdžž budže poštom žyle cžlowješšwo našpomnane, šo šy

Se 27. a 23. psalma

**75lětnemu kermušnemu swjedenju
Wukrancanskeje ev.-luth. wosady, 3. VII. 1921,**

spěw

[s Nefajšim hronom, spěwajomny s hlošom:

„Nět khwal, o dušča, khwal re“]

podat

— jeje něhdušchi wjelelětny duchowny —
farač emr. M. Urban w Chróstawje.

Či schtwórcziny su sashle lěstotetka,
so dom Twój Boži, lutheriske stadleschko
we Wukranczizach shromadžene,
stoji pod widomnym schkitom Božim.

Duž dženska sdobnje spominasch wošebje
na skutki Bože, kiž so tu stałe su
lět pjeczahydomdžešat došlo,
hdyž je džě sdžeržala Boža šwěra.

„Tón Knjes je moje šwětlo a sbože“ sam,
— psalmista Dawit khwali se shonjenja
a s nim Ty, stadlo Wukranczaniske,
jenak se shonjenja khwalicz móžesch.

Se džiw wschał Boži, so hiščeže žiwisch so
na pastwje słowa Božeho wěczneho,
kiž s wusnacžom je Lutherowym
dotal tu Tebi so wukhowalo.

Jan Kilian je herbski Twój pastyr był,
kiž sawostajit Šerbam wschēm hešło je
— to snate, nješmjerne a šlawne:

„Šerbja, šej pěstujče rěč a wěru!“

Čštož namrěli Wy s wótzow seže pobožnych,
to sathowajče šwěru a s krutošču:
rěč macžerņu a žiwu wěru,
— so byščeže bohacži w Bosy byli! —

A mišoč Boža kři a sdžerž, stadlo, Čže
a žohnuj Tebe do wscheho pschichoda,
so šwětlo by a sbože Tvoje
wostał „tón Knjes“ sam, wón „pastyr dobry“!

horjestawanju šbudženi wěrjazy su s Chrystusom w njeju
pschibudženju. Po tym budže satan šako puščženy a bjes-
bóžni stawaju wot morthych a šwětny šud so došudži. Na to
stej tu nowe njebo a nowa semja.

Čšto prajimy my k temu? So šo Adventistoj se šwo-
jej wěru wošebje šakoža na to šakopschińdženje Jesuša Chry-
stuša, njeje žadny porědł. We wěchěch lěstotkach je šo luta
wěra, so Jesuš Chrystus bóršy šako pschińdže pošakowala pał
s mjenje pał s wjazh pschiwikowarjemi. Šizom Pawol a přeni
kščečzenjo běchu polni tušeho wocžakowanja, 1. Thěž. 4, 13
— 18. Pschir. Mc. 13, 30, kotrež šlowo njeje žane wopacžne
wěščženje šeho Knjesa, kaž nětosi praja, došel šo njeje do-
pjelniko, ně, wono ma šo jeno prawje wuložicz a šrošmicž.
So tón Knjes bóršy pschińdže, su wošebje wocžakowali we
čžach pschesežhanjow, potom šako wokolo lěka 1000, tehó-
runja w šrijedžnych lěstotkach, jako mór ludži kónzowasche a
žly šwět so nastroža. A po tym je šo tak někotry křocz ša-
šopschihad Jesušowy woblíčil — kaž na psch tež kónz semje
— ale wopaf! !

Čžehodla to wopaf? Tu šo khosta, so čžlowjekojó žylu
bibliju sa šwój šakozł njewošmu ale wurěšti a wotrěšti, tu šo
khosta, so čžlowjekojó bibliju njecžiwaja ale so husto došč do
njeje nuts čžitaja, ščyž w njej njesteji, a s njeje won, ščtož
tam šola šapšane njeje. Čžlowjek njedyrbi najprjedy šwoje
čžlowke myšle wumyšlicž, je ša te jenicžke prawje mějo, a
potom bibliju pschepřacž sa ščtucžkami, ryncžkami, šlowež-
kami, s kotrymž wobł šwoju. mudru myšlicžku podprěčž,
ně, nawopaf: „Wšchón našch rošom s muroščju je čžma!“
Wudroščž čžerpaj s Božeho šlowa šebi wupročy k temu jaš-
nosč šwojašeho Duchu.

Zyrkej a stat.

Wulki štanj škulski šakon! to je nětkle hešło w hibanju
žyrkwoje, šchule a stata. Nacžišť je hotowy a je na tym, so šo
bóršy šakon ščžini, ale přjedy hač je tak dalošo, šo wótrje
pschecžimo njemu wojuje. Čšto prajimy my k temu? My
čžemy džakowni bječ, hdyž telko, ščtož nam nacžišť šakonja
lubi, dozpijemy pod wobštejnoscžemi, kajkež su. Wšch pschecža
a žadanja žyrkwinšy smyšlenych kšchescžanow tež wón njedo-
pjelni. Duž je k šrošumjenju, so šu šo jich wjele s žyrkwi-
nych štron pschecžimo šakonje wuprajili, niž, so bychu žly
šakon pošwalili, ně, tehodla, so bychu hiščeže wjaz sa nabožinu,
sa kšchescžanskich šaršchich, sa kšchescžanskich dežecži dobyli, so
bychu njewěšte wuprajenja a wurash šakonja, kotrež móžesch
tak abo hinaš šrošmicž a wukladowacž, rošžabnili a šwěcžili,
so bychu tež sa našchu Šakku wěštošč nabožneho, ewangelšeho
rošwucžowanja wustutkowali. Ša tajke wudospolnjenje
škulšostatneho šakonja su šo šjednocžili a tež hižo ššawnje sa
to wustupili n. psch. mjes družimi: ludožyrkwinški šwojšť
laikow, šwojšť šowarštwom kšchescžanskich šaršchich w Šipstu,
šjednocženštwom ewangelško-lutherškich wučerjow a wučerštwom
w Šakkej.

Pschecžimo šakonje je pał, tež wustupilo šowarštwom něm-
škich wučerjow, do šotrehož tež šakške wučerške šowarštwom
ššawča. Tuto pał wojuje s žyle družeho šejniščeža. Šemu
je šakon psche jara ša žyrkej a nabožinu, psche jara kšchescžanski.
Tehodla dyrbi šo šakon pschemenicž do jeneho, kiž nabožinje
žaneho ruma njewostaji a žaneho prawa njedawa, haj, kaž
„Šowarštkowne němške wučerške nowiny“ 10. junija pschu,
šowarštwom němškich wučerjow šo nadžija, so s tušeho šakonja
do žyla ničžo njebudže, wono je tež ½ milijona hritnow ša

wojowanje pschecžimo šakonje a sa šwětowu šchulu postajilo.
Tón čžak hač k wuradžowanju čže wono wužicz, so by tež
šo hrěcha pschecžimo šakawej hladalo, pschšamšnje šo k tutemu
„pschepřowanštemu šudženju w njebjech“ to došudženje na
šemi. So by žyle čžlowjekštwom napominane bylo, to je nadawł
Adventistow. Wo pošelštwome družeho jandžela, Čžewj. Jan.
14, 8, bu šotse White ššewjene, so budža wšch žyrkwoje, niž
jeno ta přenja, šakolška, ně tež ewangelške žyrkwoje psches Boži
hnew šatamane, a to šehodla, so niž šabat ale njedželu šwoje-
čža. — W pošelštwome ššecžeho jandžela, Čžewj. 14, 9—11, je
po wučžbje šowry White tón lud njenowanj, kotryž šwět
warnuje psched šwječženjom njedžele jako tym „šnamjeni teho
šwječžecža.“ A to šu „Adventistoj šedmeho dnja, te 144 000
wustwolnych pošlednjeho dnja, pschir. Čžewj. 14, 1; to šu čži,
kiž sathowaju Bože šaknje a tu wěru do Jesuša,“ Čžewj. 14,
12. Hdyž budže to ššecže pošelštwom dopjelnjene, pschińdže tón
Knjes, wšžalščne šakalštwom šo šapocžnje. Čži pschi přenim

„poglednjeho muža a poglednju žonu“ poručilo wo tym, sčto sakon, kažtjž po naczištu nětke je, by na žebí měl. Šhanimy tež, a to je wožebje wažne, so dyrbja žo pšches wučerjow njes staršimi podpizma hromadzič pšhecziwo sakonjei, t. r. i druhimi žlowami, staršchi dyrbja žo sa to podpizacz, so by jedyn sakon pšchischoł, kotruž džeczom nabožne rošwuczo- wanie, fšhesčzanške wocžehnjenje wo schulach wošnje. Duž njech fšhesčzanšch staršchi žo hladaja, sčto podpizcha, žo nje- bychu runje pšhecziwo temu žo podpizali, sčtož žebí tola pšheja. Wono tež tak njeje, kaž mohł žebí myšlicž, so je to wšcho jene, hacž to podpizmo dasch na listy nětkeho wučer- škeho towarštwu abo hacž niž abo hacž něhdže druhdže, hdyž tola tež n pšch to prjedy naspomjene „šjednoczenstwo ewan- gelšto-lutherškich wučerjow a wučeršow“ je sakonjom špoko- jom njeje. Ně, nětke a i nim šakše wučerške towarštwu wo- juje pšhecziwo nacziškei sakonja, dokelž čže sakon mčž, kotruž je pšhecziwo nabožnje, dokelž čže žiwětomu schulu, sa tuto wojowanje wužije wona podpizma, kotrež žo dyrbja, kaž šhonimy, hromadzič. Sčtož fšhesčzanške wutrobny je a čže, so bychu džeczi tež fšhesčzanške wocžehnjenje pšches schulu dostale, tón njemóže žo podpizacz!

W nalěčju.

S desčezom je pšchischa šyma, so žo čzi počina štyřacz po tych rjaných, žlonežnych, čzoplých dnjach. A tola dbrbišch žebí prajicz, žo desčez kaž žhlódně wjedro něščo dobre a třebne wotkach sa pšchirodu, so by žo, sčtož bč čzoplóta jeczč- rila, žehylilo. Tak pšchindže nadobo do najrjenšich a naj- wjšešchich a najbóle žlonežnych dnjow čžlowškeho žiwjenja, desčez a i desčezowanjom šyma, tak so dyrkozesh a žo čzi štyřka. „Dobre to! Pšchi lutym žlonežtu šboža by ty byl kaž šeczčejena rostlina; hdyž čžab plodow a žnjow pšchindže, njeje plodow namafanju, a je-li tu nčakšich, njeje to ničžo wjele hódne. Desčezowny a šymny čžab čže dozpicž, so žo i nowa šatorjenšch wo tym, do čžehož žy žadženy abo wužny, to je Žesuf Šhrystuf, so žo i nowa wofšchewišch je semje, wo kotrež štorjenšch pšches wofšchewjazu pošylnjazu wodu, to je pšches tvojú wěru, kotraž čzerpa i Wožeho žlowa. Nječch tajku šymu a tajki desčez tež mjenuješch po čžlowštu nješbožo žwojeho žiwjenja. Šlaj, na wšchém pošledku to tola šbože, lute šbože! A kaž sa desčez a žhlódně wjedro žo Bohu i wutrobu džaku- jemy, tak to tež ty dyrbišch wo tym žwojim.“

S blifka a i dalofa.

W starých bramborškich provincach wola žonc junija no- we šastupjerštwu žyršwje „Konstituante“ šp mjenuja, my bychmy tu wo Šakškej „šynoda“ prajili. Wo tute wólby abo šepje, wo wólbně listy je žo horze wojowanje šbėhnylo. Ščaj- prjedy bč šhromadna lista pošitibnych a liberalnych šastupje- rjow pošajila, (sčto je i šutymaj nješbožomnymaj žušymaj mjenšchinomaj mčnjene, rošjažni to ščžehowaze), nad Rhei- nom bu tu šhromadna lista abo „lista kompromišša“, kaž žo tež mjenuje, wobšamšnenja, runje wot šam paš je pšchi- schol žylny nastorč pšhecziwo njei pšches žyršwine šjednocžen- štwu (Gemeinschaften). Tute žo pšhecziwo tajšim šmčšenju wobrocžichu a pošajichu listu šastupjeršow, kotruž „pošiti- tivnu“ mjenuja abo tež „listu Šhrysta wěrijazych“ abo tež „charakterlistu“; my mjenujemy wšchě tute žufe mjena, so by kóždy wjedžal, wo čžo žo jedna, pšchede wšchém tež našchi čžaržo wo Bramborškej. Wot wječžora žem je žo tute žiba- nje „Šhrysta wěrijazych“ wupšchěštrěšo pšches wšchě provincy

a wšchudžom žy pšhecziwo kompromiššej žwoje listy pošajili. Š žyršwiny šjednocženjemi, kotrež tu wustupichu sa fšhe- ščanšku wučžbu a předowanje po bibliji, na šakožtu ewange- lija, je žo jich wjele druhich šjednocžilo, kotšiz žebí wo žyršwot žadaju wučžbu, rošwuczenje a našwarjenje Žesufa Šhrystužá po tym, sčtož biblija wučži. A sa to žo se štrony šjednocžen- štwow horze a wóre wojowanje wjedže pšhecziwo „nowemu protestantizmei“, kaž woni tych mjenuja, šošiz žo tak kaž woni nješakoža na žwjate pižmo, na ewangelion, wožebje wustupuje žo njedawno tež wo „Mlišjonškim pošole“ naspom- njene njedželške šopjeno „Licht und Leben“ wo Šlberfeldže wufhadžaze wótre sa šutu. Wčž pšhecziwo pšchirškowarjam tu šho tak mjenowanšho noweho protestantizma, wo kotruž wono mjes druhimi praji, so wón wučži: „Bóh njeczini džiny; Bóh žo njeje šjewil; čžlowjet je wot pšchirody žem dobrý; Žesuf je wot delka žem a drje wo ššhodženki wšche hacž čžlowjekojo, niž paš po waschnyju drugi hacž čžlowjekojo; Žesuf njeje džlwy čžinil, njeje sa našche hrčchi wumrčl, njeje wot mormych štamyl; Žesuf njeje žwčla žudnik; Žesuf šako njepšchindže.“ To řeta tola i druhimi žlowami: „Nowy pro- testantizmus“ praji na wjele najwažnišchich praščenjow na- šcheje wěry, haj, na te najwažnišche praščenja našcheje fšhe- ščanškeje wěry: „ně!“ hdyž my, žo šložujo na bibliju i Šu- therom prajimy: „haj!“ A duž je dobre, so žo šutej drje štrony pšchi žyršwinych wólbach do žyršwineho šastupjerštwu njemčšchetej ale žo dželitej, dželitej po kandidatach sa šastu- pjerštwu kaž pšches wolenje wolerjow. Pšchetož tu jedna žo wo jene šastupjerštwu, kotrež ma šakladne, na dolhi čžab pla- čžaze džela sa žyrškej wufonjeć. A duž je nušne a špomóžne, so žo wo tutých sa naš tola najwažnišchich wčžach wěry čžiči a dželi mjes wolerjemi, kaž tymi kiž žo wufšwola. Ša žyla nowa wobčezna wólba žo tola i wufšeho džela jempž štawa, so by žo pošafalo, šakšeho štejnišchčža wolerjo maja, by-li žo to jenož lista kompromišša, dawno do wólby wučžinjena, wólka, by wažna pšchicžina žyleho wolenja špadla.

Našche „Bombaj Bóh“ wufhadža i tutym 27. čžikom i přeršemu rašej tež žamo šako pšches pošt. By-li jich hšchčže wjaza žruž čžarš žebí „Bombaj Bóh“ tak šakacz, móže žo to kóždy čžab šacz. Tak i poštom šakšane placzi wono 2 hr.

Šserbška předaška konferenca ššhadžuje žo pšchichodny šchtwóřtk popoldnju wo 3 hodž. wo Šserbškim Domje i

šistowanje: Š. Š. Š nastawškej „Advenšištojo“ wo čžikle 26 pšchirunaj šapoczatk wo čžikle 24. Šwo tajke nastawki wi- tacže, je nam lube i žlyščenju. Praščenje: „Čžehodla bėhaja šajžy, kotšiz čžejawo tym a tamnym rošjažnjenje mčž, wo- žebje wo wučžbach šektow, powuczenje a rošjažnjenje šektam a druhim a čžehodla nješdu to i duchownym?“ štajimy čž my. Šbibliške hodžiny a rošřezowanja žy tu sa to, so bychu žo šakše praščenja rošjažnjake. A hdyž žo šakšich hodžin njedžerži, je duchowny wěšče rad lubje šawjedže, hdyž žo šakše pšhecže wupraji. A nimo teho je duchowny tola sa kóždeho wo šakšich praščenjach i řeczam. Šle wono wšchaf tak je, so čži, kiž i špiritistam abo adventistam abo druhim šektam bė- hajú, hušto doščž šakše wot duchownych poščicžene šškadnošče njewužija, šibliške hodžiny njewopštuja, a wopštuja-li je, tam wo šakšim praščenju a pytanju žwojeje wutrobny ničžo nje- praja. Šabo, njeje to šakle do žyla žane praščenje wutrobny Red.

Š. wo Š. ša 7. ř. — Š. wo Š. ša 8. ř. Š.

Šamolšwity redakšor: šaradž Wšyrgacz wo Wšhaczžach. Čžiččž a naklad: Ššmolerjež knižicžiččžejčnja, šap. družštwu i wobmj. řuk. wo Šudšščinje.